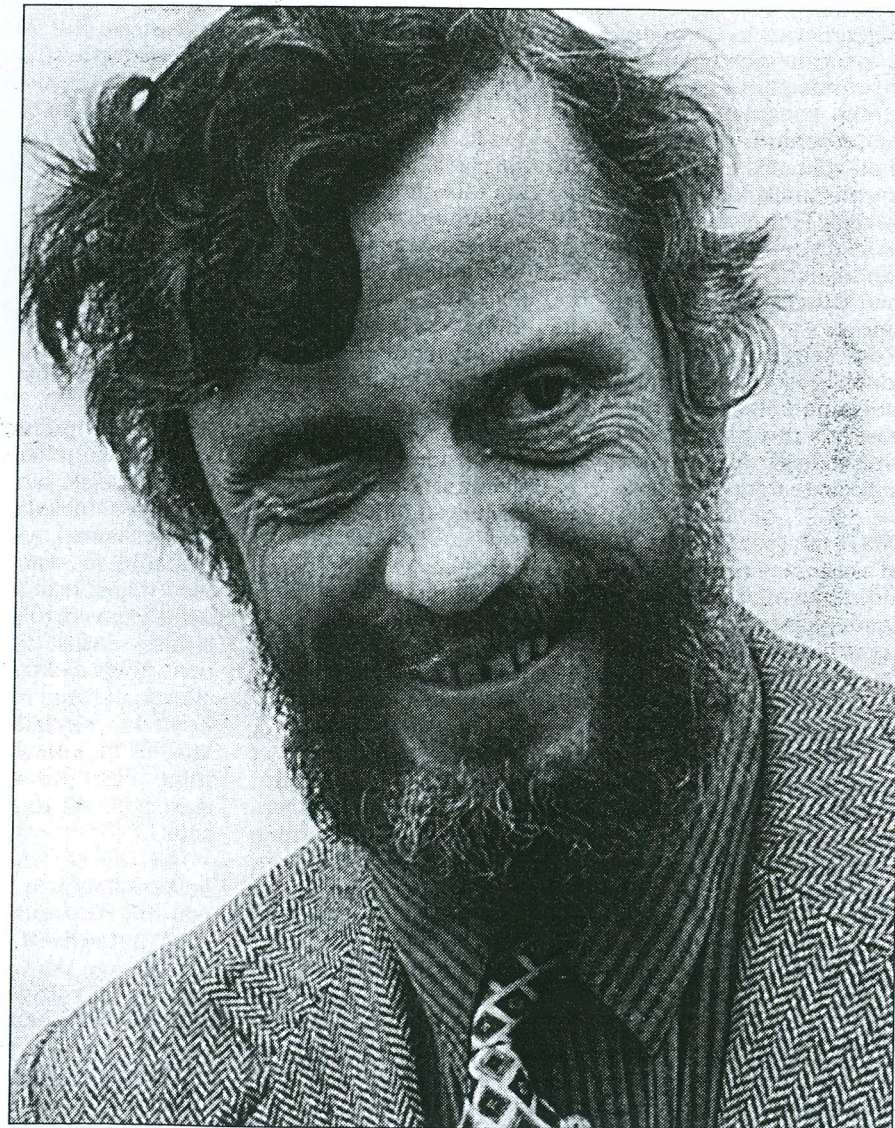

Raimo Kangro

21.09.1949 – 04.02.2001

Tuisk ja lumi viisid ta kaasa. Need polnud tema pärisosa, pärisosa oli ilma helge poolus. Temperamendist pulbitsev, rütmirõõme pakkuv, värviküllane ja särav, eelkõige sellisena tunneme tema muusikat. Alati mõtteerk, hea huumoriga nakatav ja samas romantiline, sellisena mäletame teda ennast.

Talle oli palju antud ja ta jõudis palju – teoste üldarv peaks ületama 125 piiri. Väga palju on nende hulgas suurteoseid, sümfoonilisest muusikast vokaalsümfooniliseni ja ulatuslike kammerteosteni.

Eelistus paistab olevat klaver, eriti veel kaks klaverit koos orkestriga – seega võimas kõladekaskaad.

Ja kohe tahaks sellele kõrvale panna ka teise eelistuse ehk sõnaga seotud muusika, millel tihti tekst abikaasa Leelo Tungla sulest.

Ja veel midagi, lastele mõeldud, olgu selleks siis miniatuursed klaveripalad või muusika nukuteatri lavastustele. Võibolla tuleb see mõnelegi üllatusena, et Raimo Kangro oli ka kooli muusikaõpikute autor.

Kõigist eesti heliloojatest on Raimo Kangro kõige enam tähelepanu pööranud ooperile.

Ooperiga tuli ta konservatooriumi lõpetamise järel avalikkuse ette. Vanemuises etendus 1974. aastal tema «Imelugu». Ooperilaval oli ta ka elu viimasel õhtul, mängides Rahvusooperis Estonia kaasa oma enda ooperis «Süda».

See 1999. aasta lõpul lavale jõudnud teos on seni viimane eesti helilooja selles žanris kirjutatu.

Raimo Kangro töistest tahkudest üks tõsisemaid oli pedagoogitöö Eesti Muusikaakadeemias, kus ta 1989. aastast tegutses kompositsiooniõppejõuna.

Ning loomulikult tema töö eesti heliloomingu heaks – Raimo Kangro oli festivali «Eesti muusika päevad» kunstiline juht ning pikka aega Eesti Muusikafondi direktor.

12. jaanuaril 2001 valiti ta Eesti Heliloojate Liidu esimeheks.

Looja looming on midagi jäävat. Ja minnes viib looja endaga kaasa veel sündimata ja pooleliolevad teosed.

Raimo Kangro jõudis lõpetada tänavu aprillis «Eesti muusika päevadel» ettekandele planeeritud kolmest teosest kaks. Müsteerium jäi pooleli...

Nii elujaatavat muusikat nagu kirjutas tema, leiab harva. Naer oli selle üks komponentidest, kord lustakas, kord irooniline, vahel isegi sarkastiline.

Naer huulil läks Raimo Kangro ka teispoolsusse...

MARE PÖLDMÄE, muusikateadlane

Raimo Kangro lõpetas 1968 Tartu Muusikakooli klavererialal ja 1973 Tallinna Konservatooriumi heliloojana Jaan Räätsa ja Eino Tambergi juhendamisel.

Töötas 1977–85 Heliloojate Liidus konsultandina ning 1993–2000 Eesti Muusikafondi direktorina, aastast 2001 oli Heliloojate Liidu esimees.

Alates 1989 oli ta kompositsiooniõppejõud Eesti Muusikaakadeemias, aastast 1995 dotsent. Õpilasi: Tõnis Kaumann, Tõnu Kõrvits, Aare Kruusimäe, Timo Steiner, Ülo Krigul.

Tähtsamad teosed: ooperid «Imelugu» (1974), «Ohver» (1981), *rockooper* «Põhjaneitsi» (1981, koos Andres Valkoneniga), «Reetur» (1995, kammerooper), «Uku ja Ecu» (1998), «Süda» (1999).

Sümfooniline muusika: «Lihtne sümfoonia» (1976), «Tuuru tubasümfoonia» (1985), «Sinfonia sincera» (1988), «Arcus» (1998), 2 klaverikontserti (1976, 1999), 3 kontserti kahele klaverile (1978, 1988, 1992), kontsert kitarrile ja tšellole (1992).

Vokaalsümfooniline muusika: «Missa süütult hukkunud eestlastele» (1989), kantaadid «Mannile» (1981), «Gaudeo» (1987), «Inimene ja ...» (1991).

Kammermuusika: 4 klaverisonaati (1969, 1973, 1976, 1978) «Tandem con Gioconda» viiulile ja tšellole (1986) tsükkel «Display I–XI» (1990–2000).